

# Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 22.

Tiende Session.

10de Møde

Løverdagen den 16de Octbr.

(Forsat.)

**Rimestad** (forts.): Det kan gjerne være, at man engang for 100 Aar siden har meent noget Andet med Embedsmænd end nu, og det kan forsaavidt ogsaa være det Samme; men naar vi nu tale om Embedsmænd, saa tale vi ogsaa om de Geistlige, det troer jeg Ingen vil nægte, jeg har aldrig hørt, at Geistlige ikke skulde betragtes som Statens Embedsmænd (Schjern: Drsted har sagt det!), ja, jeg veed ikke, hvad Geheimeconferentsraad Drsted har sagt, langt mindre hvad han endnu vil kunne sige; men jeg vil blot fremføre min Mening. Naar den samme ærede Rigsdagsmand i Anledning af Uttringen af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) talte om Retssikkerheden og Retssikkerheden, forsaavidt det skulde være her, som det er andre Steder, at de høiestaaende Embedsmænd stode og faldt med Ministrene, vil jeg dog henstille til den ærede Rigsdagsmand, om virkelig Retssikkerheden enten for Alle eller for den Enkelte paa nogen Maade blev krænk, naar den Forandring indførtes, at den øverstaaende Embedsmænd, Ministerens Fortrolige, den Mand, som stod ham nærmest, stod og faldt med ham; thi Ingen vilde overtage et saadant Embede uden med den Besvidsthed, at han ved Ministerens Afstræven maatte gaae af; det er jo dog aldeles klart, saa Retssikkerheden kan ikke stiges at blive krænk derved (Afbrydelse); Retssikkerheden var det Udtryk, den ærede Rigsdagsmand oftere

brugte, idet han paastod, at Dommeren var langt gunstigere stillet, ikke alene med Hensyn til Indtægter, men ogsaa med Hensyn til Retssikkerheden, end den anden særdeles høit stillede Embedsmænd, der havde meget stort Ansvar, men det troer jeg virkelig ikke er Tilfældet. Endnu maa jeg bemærke, at jeg ikke, som den ærede Rigsdagsmand har antaget, i mit Foredrag har betragtet som et Hovedmoment den Omstændighed, at det staaer i Heelstatens Magt at paalægge Kongeriget saa store Udgifter, som den vil, til Heelstatens Fornødenheder, jeg anførte kun denne Omstændighed som et vigtigt Moment i Sagen, men ikke som et afgjørende. — Det var disse saa Bemærkninger, jeg har troet at maatte gjøre.

**Sable:** Den ærede Taler, som sidst havde Ordet, omtalte ganske foreløbigt, at den Klasse af Embedsmænd, som man kalder Geistlige, omtrent havde  $1\frac{1}{2}$  Million Rdl. i Indtægt om Aaret. Jeg kan dertil meddele den Dplysning, at i Aaret 1850 var denne Indtægt beregnet netop til omtrent  $1\frac{1}{2}$  Million for Kongerigets Beskommende (Rimestad: Det har jeg ikke seet!). Jo, det foreligger i Departementsvidens egne Dplysninger for 1850. Naar det er blevet omtalt, at der fra Rigsdagens Side, hvergang disse Dyrtidslove kom frem, var ønsket en Lønningslov, saa troer jeg egentlig talt, at det Duffe, der var udtalt fra Rigsdagens Side, var om en Gagelov, som gif ud fra et almindeligt Skjon over hele Landets Embedsstand, og at der derpaa skulde begrundes en virkelig Gage- og Lønningslov. Jeg antager ikke, at de Lønningslove, der nu foreligger til Behandling, navnlig den første, ind-